

Starý žabák, který seděl na plochem kameni, se šumotu vlaštovčích křídel tak polekal, že spadl po hlavě do rybníka. Myslil si, chudák, že se k rybníku vrátí čápi.

(Pohádkový dědeček)

Půvabná knížka *Pohádkový dědeček* od Eduarda Petišky vyšla poprvé v roce 1958 a od té doby se u nás znovu objevila ještě sedmkrát. Zároveň byla přeložena do 13 jazyků, kromě evropských i do jazyků japonské a arabštiny.

S nesmírným citem a přirozeně laskavou moudrostí přibližuje život

děti, lidí, zvířátek i věcí v dnes už poněkud mizejícím půvabu venkovského prostředí. Dnešním „automobilovým“ dětem také připomíná romantiku cestování vlakem, při němž je dost času dívat se a pozorovat svět kolem, seznámit se, navázat hovor, poslouchat vyprávění a dovídat se mnoho zajímavého.

Já Baryk a má vlaštovka

František Nepil

Tak už je září, měsíc chlupů. V zahradách zrají švestky a nám psům začínají línat chlupy. V září je vytřepeme svým lidem na koberec a navlékneme si teplý kožich. Dělá to tak kdekdo, kromě živočichů, kteří se nevyvedli, jako třeba vlaštovky, kukačky a skřivani. Ti nemají chlupy, a proto táhnou do teplých krajín. Nikdo jim to nerozmlouvá, protože stejně nejsou moc k užítku. Žádná vlaštovka například neštěká, když jde ulicí někdo, kdo páchne jinak než moji lidé. Neví, že kdo páchne jinak, chce přelézt plot. Když na něho spustím, lekne se a jde raději dál. Jinak se s nikým nepárám: Kdo není můj, toho kousnu do nohy. Už jsem kousl listonoše a taky kominíka.

Vlaštovky bydlí rok co rok u mých lidí a ti nejspíš čekají, že jim budou snášet vejce. Vlaštovka vejce snese, jenomže z nich vylíhne mladé dřív, než je moje paní vybere a rozklepne do kastrolku. Dvakrát do roka je vylíhne, a jak povyroste, má je k tomu, aby si hrály s mouchami na babu.

Loni naše vlaštovka seděla na vejcích dokonce potřetí. Někdy se to stává. Jenomže z toho třetího sezení se jí vylíhlo jen jedno mládě, a takové nanicovaté. Když povyroste, přeletělo řeku a muselo si odpočinout. Nazpátek ji přeletělo jen taktak a žuch! - spadlo mi do misky s polévkou. Olízl jsem je a koukám - ono je jak hadříček.

„Holka zlatá,“ povídám té mladé vlaštovce, „ty máš za pár dní táhnout do teplých krajín, a nejsi na to trénovaná. Pročpak ses nevytáhla aspoň o šest neděl dřív?“

„Já nevím, Baryku,“ špitla, „ono to prostě nešlo.“

„Nešlo, nešlo!“ řekl jsem jí do očí, „ono by to šlo, jen kdybys nebyla tak nanicovatá. Všecko si ponecháváš na poslední chvíli, i to vylíhnutí. Teplé krajiny jsou za mořem a moře je prý ještě o dobrou polovičku

